

STŘEPY TIŠENÍ A POKORY

Co trvá

Co trvá – trvá mlčky.

A sám to nedovedu.

Lásko, podej mi ruku,

pokusíme se tiše napodobit,

jezera, hory, zemi...

Příště

Děs a stud před opakováním...

Ne, zítra už nebudou jeden jako druhý.

Osvojí si zase jiné zvyky.

Ač nabízí se vzpomínky,
nepojí stejnou hrušku a slova,

kterým druhý věřil,

hláskovat budou v jiném objetí.

Příště je spolu už nikdo neuvidí.

H L E,

děsí je a studí opakování

a lásce tak dávají příchut' konce světa.

Čas proměny

(variacie na Josefa Horu)

Chceš závrat' propastí,
kam andělé neslétají.
Chceš ulehnout do plamene,
když v srdci tě volají.
Chceš obdiv očí, něhu dlaní.
Chceš polibek, jenž neporaní.
A žárlíš, že slepý nevidí Tě.

Toužíš zahalit se hříchem,
ale světem jít bez viny.
Jsi úsvit sama sobě.

Má milá, ty to nechápeš?
Dlouhý rok půjde za rokem.
Přichází, odchází čas proměny.
Přináší, odnáší květy a plameny.
Voda plyne dál.
Zdalipak tušíš, proč a kam?

Bílé pláni

Polibky ohně bílé pláni,
nesvedou ani neporání Čas,
jenž se v ledu nezastaví
a jako vložka taje na dlani,
do lepivého ticha kraje,
pustiny, v níž jsem zajatý,
kde ústy beze rtů cosi šepotá,
že šlápěje se zatoulaly.
Dál půjdou jen tam, kam půjde samota.

S výkřiky divé zvěře za vůní ženy po nevěře,
do smetanových luhů, hájů,
kde mráz pavučinou koruny stromů protká
a spaluje a mačetou kosí.

Neptá se nikoho – neptá.

Když pak dech větru je nožem na hrdle,
když sníh pláň polí odívá,
vše zebe, pálí, řeže,
náhle blízko srdce,
tak blízko nitra.

Míjení

(variacie na lidovou píseň)

Byly časy, byly,

minuly.

Za maličkou chvíli

minem se i my.

A když se mineme, mine se celý svět.

Tiše, jako když odpadne hořce květ,

kolébka i hrob v jednom poupěti.

Tak jdeme, mjííme květ před námi i v nás,

sotva se rozpučel jako hvězda zhas.

Jen vůně zbyla.

(variance na lidovou píseň)

Nádory času

Hořím ze čtyř stran, a přece...
Už nehasím, co nepálí.
Chystám si ticho na snídani,
tu sytou manu zoufalství mezi námi,
když mlčíme navždy a věci promlouvají.
I vana se mi ozvěnou vrací,
přetéká a voda Ji nesmyje.
Chladí vašeň terakotových střepů.

Barvy se mění,
poznávat známé je jako léčit rakovinu,
občas to zabolí, občas uleví,
ale dál bují nádory – slyším je,
bolesti chtivé hlasy vymítačů poskvrněné mysli:
Čím déle jsme tu spolu, tím více jsme tu sami.

Cítím nezhojitelnost nádorů Času,
vlastnictví mé rakoviny svědomí.
Jsou obětníky krve protínající srdce.
Po nich společně půjdeme zpět
do komor zatuchlých smutků.
Oddání nihilismu vědomého chvění,
jen tak pro pocit vyprázdnit se úzkosti na kabát,
vydechnout lehce modrej dým rozmazanejch stínů
a ponořit hlavu do hlubiny.

Snítky šeríku

(variacie na Josefa Váslava Sládka)

Chodím a dívám se na mraky.
Pruh vůně mění se v její tělo,
jež právě tak vonné je,
jak by se denně šeríky procházelo.

Nesu kvítky protkané rubíny.
Nesu v nich lásky své hlubiny.

Chvat a plynutí

Širé nebe mě vychovalo.
Místa a kříže jiným nechávám.
Nejblíže sobě chci být
až jednou
na lukách plných čarovníků
pochovám do stínu srdce své
jako památku, že co miloval jsem,
miloval jsem sám.

Ještě se zasním něhou: „Našel jsem ji!“
Tak blízko mi,
v zářivém Slunci
na okamžik
ze saténu odhalí tvář.
A promluví tiše: „Miloval jsi?“
Neodpovím, ale
modlitbu nezaplatím,
hrana nezazvoní
a jménem svým
už ani kámen neporaním.

Miloval jsem, ale nevím koho, proč a jak.

Já nepoznal vášeň či cit, jenž druhé rval,

jenž révoví a růže špiní.

Já nebyval jak ostatní.

Nevnímal, co jiní.

Sny měl jsem plné přízraků,

že všichni se noří v kalnou louži,

zlato hrabou jak potravu,

a ďáběl zatím splétá sítě

naučené memoruje: „Jen síla přízeň vytváří.“

V těch snech

byl život chvat a plynutí,

cukr bídy, bič a tělo.

V těch snech děkujeme za kosti

a básník času zaprodá myšlenku svých slok.

V těch snech vysvobození vraha se ocení.

V těch snech se lidé smějí,

když zbabělec masakruje hrdinu.

V těch snech vnitřní hlas volá:

„Utíkej, i jméno tvé zničí!“

V těch snech svět oslepí.
A proto se teď chvěji
a přeji jen obyčejným lidem,
těm věřím.

Sen

Sen za ruku mě vzal,
hlasem ticha promlouval,
když plakal krásu.

Viděl jsem zrcadla, která nepohlčí,
na kterých světla hasnou a odraz mučí.

Jste jiná dnes! – I ty jsi jiný.
To přehnal se rozvodněný čas,
jenž opsal kola chvil, v nichž nejsme ničí,
kdy stavíme na stůl vázy květů
a do tmy lampy lásek svých,
kdy v hlubinách města dno i nebe je blíž,
a přece jímá závratí.

Tam dole spí zem, v níž budem spolu,
voní geosminem,
a jsi-li nemocen, pak věř,
že vosk žlutých svící je vždy tak trochu
pro oheň připraven.

Sen žasne nad sestrou skutečností,
že drtí nás jak mlýnek zrnko,
že opouští, ale neodpouští,
a je jiná – líbá neviděná,
když minulým se brodí
jak lidé v krvi bližních svých.

Jdou vdovy. Jdou rakve.
Vidím zas mořem lemovaný jih,
tak průzračné bez dekoru,
bez šumění vln, bez pěny se vznášející.
Kde neloví rybáři.
Vábí mě ještě ty tekuté písky?
Nevím, tuším.
Krajiny dětství jsou někdy jako utrpení,
a i když růžemi zarostou, o to víc bolí.

Co šeptají? Kam a kudy?
Jít po jiných cestách, jinak rozumět?
Hledat smysl vteřiny, té kapky století,
jež čerí hladiny, kde neuvidíš,
tváře, úsměv, štěstí lidí.

Pod lavinami jedí sníh a led pijí.

Smrt děsí je leskem svého nože.

Stále se ptají: “Jsme ještě živí?”

„A zabíjí láska žíznivá? Či ta sytá? Žárlivá?“

„Ta, která ví, co pozbývá?“

Ve svém srdci slyší srdce tvoje: Můj! Má! Moje! Moje!

A přece....

Září na nebi ohňostroje,

blesk proti blesku pavučinu tká,

ani ona nezachytí křehké lásky křehká slova,

jež do daleka poletí s hejnem divokých husí,

než kdosi střelí.

Hejno, jak sklo se roztříští

a do mraků střepy zasněží.

Míjej, ale nepomíjej. Tys byla vždy nejtišší.

Přísvit krásy, snítka střemchy,

anděl s jedním křídlem v koutě se choulící.

Až mě zelený paprsek slunce oslepí,

pak budu snad pyšný, pokorný, jinak milující.

Postavím na stůl lampu pro útěchu,
čiré sklo mezi mnou a nocí,
kdy ubývá měsíce tak jako dvou lidí,
jimž bolest je ostruhou většího milování.

Jak je to hezké, když jsou spolu.

Tváře plné šeríku.

Jak je to smutné, když noc končí.

Sami jdou, ani se nerozloučí.

Odcházela nezraněná.

Jen jediný třesoucí se vlas.

A snad se už nepotkají, ale rozumí.

Je to chuť nechat zaznít ticho,

když vynoří se tóny, které přebývají.

Vždy je to pád jablka do zahrady.

Kterou barvu, které jméno nejdřív vyslovit.

Komu ruku na rameno položit a nebýt sám.

Jdou otázky ze tmy, co jako rány nesem dál.

Nelze je zahnat ani dechem prolomit.

Nic tady nepomůže.

Slova mizí, mizí, nepomíjí.

Jsme v nich zajatí.

Sen za ruku mě vzal a plakal krásu.

Palindromie

Havraní křídla raní dálku a nebem letí do červánků,
o nichž mi řeka žalotokem zpívá,
že jsou jen mlhou rajských zahrad,
když k večeru se stmívá.

Tam osamělá Aiglé zlatou jabloň střeží
s plodem sváru pro *Tu nejkrásnější*,
jež umlčí múzy, lásku zaveče do tmy,
a hostinu prostře na válečném poli.

Krvácí meč času.
Stísněnost srdce jímá.
Unikám pryč mimo dosah,
ale za mnou se připozdívá.

Přejdu most, sochy mě doprovodí
a všude jen kámen, bolest minulosti.

Myšlenky plavou pod vodou.
Já zůstávám – ostatní plyne, prchá přede mnou
jako plaché sny po probuzení,
minuty ticha, v nichž se ztrácím,

a slova vířící v hlavě spirálou kol,
a odpověď, když se ptám:
"Jsou místa, kam ještě patřím?"

To vše uniká na křídlech vznešenosti
za obzor, který se pro nás nehojí,
tak jako zánět touhy zabít se pro uznání,
zemřít, abys nikdy nepřestal.

Znám široké nábřeží řek s neklidnou hladinou,
zrcadlem krystalických odrazů,
jež se difrakcí dovolává masa
a niterných proudů zmámených víry žití do nejtemnějších
koutů horečkou jaté mysli.

Tesknota touhy padlých věků vržená do propadlišť mučí-
ren lidskosti
a čeraná bolestí času, řečí přání – myšlenek,
je družná svou ztišenou písní o marnosti putujících,
jimž cíle jsou jen konce k vyhnutí,
neb za nimi cesta pokračuje
a jedině tam míříme – my zbloudilí.

Domečky z karet

Chtěl jsem ti jenom říct...

Už dávno jsem se ti chtěla svěřit...

Že někdy milujem tak, až samotné nás to bolí.

A žádný lék to neutiší

A žádná vína neodplaví

A dny jsou pak bez konců

A mrzí doopravdy

Znáš mě. Znáš tebe.

Není tu a není.

V těchto známých pokojích

hrály by si děti,

ale dnes jenom prázdnota

a ticho – navždycky.

Nespavost

Hodiny pomíjí,
ale opomíjí prach spánků na obočí muže,
který neví, tuší jen, že zbývají mu stíny na zdi,
že minulost je, když vidí, co nevidí
a proto už nenechá slunce zajít blízko stromu
vedle staré řeky, kterou chtěl kdysi zakalit duhou,
kde kos chodí kolem jámy
v zemi východního západu,
podpírá Buddhu, když pláče,
že mu lotosy trhají,
a hledá nepřítele před papírovým domem.
Zvědavě jako Alenka za zrcadlem.
Má dvě silné nohy, požehnání Babylonu,
ale je otrávený z boje.
Nevnímá velký rozdíl mezi extází a beznadějí,
jestliže stále jenom chlad nervem prochází.

Voláním divočiny kos rozbíjí ticho Rilkovské věže,
zpívá na andulčím vrchu

O malinovém nebi a vějířích vánku
O stínech Filipín, vonných oblacích
O polích zlata a sezóně benzínu,

kdy bary jsou chrámy,
a políbí-li štěstí,
potom Bůh je žena na jednu noc,
ve které svět se stane vzácnou Měsíčnicí,
jež rozdává, jako když prosí,
ale z její věrnosti se nikdy mince nerazí.

Ještě to všechno zpívá od vinice
jak odalisky krásně bezcitné
v plameni vrhající se pro džbány vína fantazie.

A ty, jenž na cestu ses dal,
aby vichrem přioděl tě svět.
Zdalipak poznáš ještě nůž, stůl a chléb?
A jak ti dnes chutná prázdná číš,
oblékáš-li se na neděli?

Děšť padá
padá na města.
Je jaro a tvá nevěsta,
zas oblečená v bílý šat,
lži v mlze vypravuje.

Co na tom, že dole v zemi nás mrtví pomlouvají.

Co na tom, smysly ti jiné květy zjasní

barvou, jež chce nebe vzývat.

Předává větru lásky klam, jenž lže, když slíbí.

A tak i milenci už cituprázdné lži vytesali na kříž,

navštívili výstavu rozervaných srdcí

a teď se baví na večírku monologů noci,

jež se jim k ránu promění v hrob.

V něm bude krev jako smytá z popravišť

země, jež se prý slehla po *mistrech málodobrych*.

Nirvana oplaví duši pocity lovné zvěře.

Řev smutno přehluší.

Ticho, jež odpovídá častěji, než si myslíme

stane se požehnáním, v kterém se už neusíná

za pohádku o malé růži na tváři

kterou pronásleduje vzpomínka na ráj,

kde byla ztracena v zahradě

pod žárlivým okem na obloze,

ve vězení šílené pýchy,

a kde snila o procházce po mléčné dráze,

o dešti v poušti plné lidí.

Ve špinavém odporném městě

topícím se v kávě a čaji,

kde d'áběl se prochází jako souchotiny.

A plápolání lampy nad hlavou je anděl.

V kanálu tam plaval Čas.

Byl celý potrhaný, snad raději nevěřit.

Sípal svou tikotající notou,

že po těle pálí, když se člověk řízne

při krájení bochníku věčnosti.

Třásl se a krvácel, viděl červené lampičky

hlučných nocí Reeperbahn,

jež za sklem hrály a lákaly k sobě.

Ale kdo je až příliš vřele zván,

nebývá často milován.

Byla to hříšná míle.

Smyčce houslí hladily noc.

A ženská těla, jak z bílého mramoru,

Stála tam stála, hleděla do hrobu.

Do prsou tloukla jen klopa kabátu.

Jsou jaté jak růže ve váze.

Jsou Boží?

Umím, umíš pohrdat jako když ruka,
chce hrst růžových plátků z okna rozsypat.
Po lístku lístek upadá – je holý stvol co bylo květ.
Jsou němé, nelze pomoci.
A láskou zaskočen pak ještě uvadlé řekni:
„Vrat' se mi!“

Tak vzdychá obláček něhy do dlaně.
Voní mu rukáv, má fialové oči, pleť.
Hází vázu k zemi.
A že ke štěstí lze prý donutit?

Prosím!

Prožitek pryč, domácí teplo zebe.

Je to jedna z nočních můr,
když úzkými uličkami bloudí,
do kterých se vrhají střechy domů
studným a vlhkým stínem.

V něm spěchá s hlavou skloněnou a vědomím,
že pozdě někdy bývá k ránu.

Hádanka

Skleněný koberec, les i louka.

Střepy bodláčí.

A z peří utkaná rokle pod vějíři mraků.

Obcházení

chci odejít
obcházením zdí

je to tak tiché
nehybné
jsem úplně sám

Nahota

Hladíš kapradí a zatím...
Večer utíká okem na punčoše
Neboj, to se jen rodí nahota

Teď a tady.
Sama s námi

Praha, 30. listopadu 2017

Děti

Hrouťí se kostely, nebo lidé?
Jenom dítě ví...
Když sněží, oči se mu rozšíří.
Chce zapálit svět.
Ví přesně, jak voní vesmír.
A stále jen myslí na ni,
na holku s myšími vlasy,
světlo vrhající stín do temnoty,
tak skromná – voní se ranní rosou,
a statečná,
jen černých lesů se bojí.
Květy na jejím šátku
nikdy nepokvetou,
Ale kdo ví, všechno se mění.
A především oni!

Jsou to jenom děti...

Hrádek nad Nisou, 2. prosince 2017

Přípravy na prázdnno

(variaace na jednu ženu)

Ne, ještě nemůžu odejít,
nemít nic.
Chci ochutnat pár dobrých vín.
Vyzkoušet artyčoky.
Chci se naučit říkat, co chci víc nebo míň.

Napsat knihu – delší než život.
V něm si dát kafe
v jakoukoliv denní dobu.

Nebát se samoty,
a že má mnoho podob!

Objednat si pizzu
z postele adoptovat dítě,
které je na obtíž.

Jestli to vůbec jde,
chci mít živnost,
která neomezuje mě ani jiné.
A nemít sdílený život,
ale zas nemusím mít všechno.

Ne, ještě nemůžu odejít,
a nemít nic.
Ale brzy už...

Zatím potřebuju přesně papír, tužku a jedno nic.
Prostor mezi nimi není prázdnota.
Je to volnost

A ještě potřebuju místo,
kam můžu složit hlavu,
když mám špatný den.

Peříčka

Sněží

Tiše

Celý den

Tisíce peříček

Ptám se, co z toho?

Vrátí se čas nazpátek?

Sbohem, poezie

Dým bramborové natě
je podzim našich životů.
a na jazyku hořké chutě
nenadálých návratů.

Do míst prázdných okamžiků,
smutku, štěstí, radosti,
odevzdaných trpkých vzlyků,
časů něžné mladosti.

Lesk a bída pustých chrámů.
V katakombách víra bloudí;
zaplašená, plná šrámů;
její vinu právě soudí.

Podzim nastal, barvy žhnou.
Prach smutku usedne.
Paprsky slunce vyhasnou,
Libá krajina zšedne

Bud' sbohem, má poezie!
Lyriko hravých citů k ní.
Kdo s tebou spí, nepřezije.
Kdo nespí, neporozumí.

Nemožnost

Je jako kniha, kterou nepsal
V ní slova, jimiž promlouvá
Cesta, kterou půjde, nepůjde
Sny, které nesní
Slzy, jež neprolévá
Strach a obava a radost, která se málokdy šíří
Tohle jsou roky, které se neprožily
A tohle je to, co znamenají, co cítí

Nemožné, je úplně možné...

Černá po klarinetu

(variacie na Oldřicha Mikuláška)

Stále nás něco zanechává smutku,
po celý život po nás sahá.
Bez konce je konec, počátek bez počátku.
Jsme čím dál méně jistí,
když dýchat znamená skoro zemřít.

Těžké je mít, co v okamžiku mizí,
tone jak voda v písčítých šlépějích.
I já ztratil, co jsem mohl – však cosi mě nachází.

Lidé jsou daleko, jak zblízka se mívjí,
každý se s nimi cítí sám.

Vymyslí si města
s domy, zdmi, stíny...

Jde jimi nepoznán.

Mám rád ta prázdná letní města

Tichá

s vůní, jež vrací se k akátům.

Kde všechno listí se hned samomluvou rozpovídá

A potom už nespěchám – nespěchám nikam.

Jdu, však musím se stále vracet
tam, kde kámen puká vráskou,
kde pije se víno Panova dechu
a stromy vypráví
čím dál méně, jak ztrácejí listí.

Vracím se jak do zrcadla
v pohledu až tam,
kde ztrácíš se mi celá,
tak celá, že i sobě se ztrácíš
A bojíš se,
jak bůh boha,
a já utěšuji tě, že i smrt se smrti bojí.

V tichosti myslím na tebe,
v tichu pouště, jež sní o svém písku.
Stoupat si musím na špičky
a rázem je mi smutněji.
Tak se asi začíná báseň – neslyšná vráska na dlani.

Každá noc je bez nás dlouhá

(„A svoboda strašná – bez smilování.“)

Zbylými doteky jsme se obnažili.

Zbylými jako květy podzimní.

Jsi labuť

padající střemhlav k zemi.

Jsi bílá, bílá jsi celá.

A všude samý hrob

A země vysvlečená i z nahoty.

Slova jsou vyšeptalá, my jejích ostrovy

- už si neřeknem, co chtěli jsme si říci.

Už nezazní mé slovo o tvé.

Jsi od krve celá.

A od rosy...

Vše ničím a nic vším člověku v zoufalství.

Těch přísah! – ústa pořezaná...

„Máš mě rád?“ – „Mám!“

„Pššt! Pojďme tiše savanou lásky.“

Tak požívá se hlad a žízeň vypíjí.
Den za dnem poušť dobývá pouští.
Dech je vše, ale i vůně ho zabíjí
jako přání: „Až k srdci, prosím – po ostří!“

Labuť slétla
Jsi černá po klarinetu,
pod sněžením hvězd maličko svoje – cizích spíš.
Co zůstalo ti vlastně ze mě?
Pochovaný klavír v neslyšném hrobě,
jemuž klávesy hrají Ravelovu Pavanu.

Není noc, není den.
Není tady toho víc.
Jsme každá jiným, každý jinou zničení.
Země je krásná
jen z veliké dálky
a člověk mrtvý dřív, než zemřít mohl.

Je léto – Není slzy, co by neoschla
Poprvé jsem umřel
Trávu každé stéblo bolí

Slyšel jsem... teď slýchám ticho,

nešlápne slovo, i mně je němě

a nechci se...

a leknu se...

Budem se brzy oba, co je to ticho, ticha ptát?

Mlčení

Mlčení, to je...

Nikdo nehubuje na svět

Nikdo nevráždí verše

A všechna slova v nás tiše tančí

21:27

Děšť je rodičem květů
a my okamžiky věčnosti,
kouzlivá mlha,
jež stále se mění, stále se hledá,
a všemu je ničím a ničemu vším...

Ztracení mezi květy prosíme, ať za nás odprosí.

Drobení střídý

Plyne voda beze slova – blyštivá, nám blízká.

Mlčíme jako ona, umlčení bezslovím.

Drobíme z chleba střidu divokým husám na hladinu
den za dnem víc zní vody smích, vody smích.

Šla pomalu – my s ní – neúnavně světlem do tmy noci,
kterou neodpláčem, nevíme ani kdy začít pod tou bílou
skvrnou vesmíru.

Je nám mlčení zas k umlčení, dočasnost dočasná,
čas, kdesi v dálce za stíny mraků, ubíjíme lahvemi od
vína.

Lovci v noci husy zavraždili.

Stín jejich mizí do svítání.

Jako by peřím mávli, jako by jen odlétali,
tak husy umírají, husy divoký.

Házíme střidu a nevíme, vodou jsme si či žízni?

Tak bloudíme časem tisíce let, ještě dál a ještě hůř,

Kdovíky

Kdovíkám

Naposled